

Arrest

nr. 340 024 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. HARDY, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 juli 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 juli 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 januari 2025.

1.3. Op 28 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Sardinata, Norte de Santander en bent eind 2023 verhuisd naar Cucuta, Norte de Santander. U heeft een hoger diploma als technoloog voor ondergrondse mijnen en werkte de afgelopen tien jaar in het koolstofbedrijf van uw vader, waar u verschillende taken uitvoerde. U woonde in Colombia samen met uw (toenmalige) partner, dhr.S.(...) V.(...) J.(...) A.(...) (OV: (...), CGVS: (...)), die samen met u internationale bescherming heeft aangevraagd.

Het bedrijf waar u werkte betaalde net zoals andere bedrijven, en zoals overal in Colombia, op regelmatige basis bedragen aan de Farc en het ELN omdat het anders onmogelijk is om mijnen te ontginnen in Colombia. Begin 2023 werd u gebeld door een persoon die zei dat hij bij de ELN hoorde. Hij vroeg u om twintig miljoen pesos (omgerekend ongeveer €4300) om zijn organisatie te helpen, deze vraag had niks te maken met het geld dat telkens door het bedrijf werd betaald. U gaf hier geen gehoor aan. U werd doorheen de maanden nog vier keer door dezelfde persoon opgebeld, waarbij hij u telkens om een som geld vroeg, afwisselend 5 miljoen (omgerekend ongeveer €1000) of 20 miljoen pesos. U heeft hier nooit gehoor aan gegeven.

Op 14 augustus 2023 kwam een man naar uw huis. Hij vertelde u dat hij de persoon was die u belde en dat hij tot de ELN behoorde. Hij toonde u op zijn gsm foto's om u te intimideren waardoor u wist dat het reilen en zeilen van uw ganse familie gevolgd werd en dat jullie allemaal in de gaten werden gehouden. Gezien u hem niet kon betalen spraken jullie af om hem uw motorfiets ter waarde van 6.5 miljoen pesos (omgerekend ongeveer 1500€) in de plaats te geven.

Op 19 augustus 2023 werd u via uw moeder op de hoogte gesteld dat de politie deze persoon in Malaga Santander had opgepakt, hij reed immers zonder papieren en de motor stond op naam van uw moeder. Jullie gingen naar de politie en kregen uw motor terug. Acht dagen later besloot u een klacht neer te leggen tegen onbekenden. Sindsdien hebben jullie niets meer gehoord van deze man of zijn groepering.

Uw toenmalige partner J.(...) A.(...) voelde zich onveilig en wou weg uit de regio, rond eind december 2023, verhuisden jullie naar Cucuta uit schrik voor deze man en de ELN.

Omdat jullie zich nog steeds niet veilig voelden nam J.(...) A.(...) de beslissing het land te verlaten. Zes maanden later, op 6 juli 2024, vertrokken jullie uit Colombia. Jullie reisden via Spanje en Frankrijk naar België, waar jullie op 11 juli 2024 toekwamen. Jullie dienden op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

U en J.(...) A.(...) vrezen bij terugkeer ontvoerd of vermoord te worden door de ELN omwille van bovenstaande feiten. U vreest tevens de FARC omdat u in België berichten kreeg van een onbekende persoon die u ervan beschuldigde banden te hebben met de ELN. U en J.(...) A.(...) benadrukken ook het homofob klimaat in Colombia en J.(...) A.(...) wierp nog op dat hij en zijn familie zeventien jaar geleden ontheemd zijn geweest door de ELN.

In augustus 2024, toen u al in België was, werd de persoon die u afperste nogmaals door de politie opgepakt, u weet niet waarom hij toen werd gearresteerd.

In september 2024 verbraken u en uw partner J.(...) A.(...) op vriendschappelijke wijze jullie romantische relatie in België.

Jullie leggen volgende documenten neer ter staving van jullie verzoeken: jullie respectievelijke identiteitsdocumenten, documenten betreffende uw klacht bij de Colombiaanse autoriteiten, documenten betreffende de aangifte van uw voormalige partner bij de Colombiaanse autoriteiten, een psychologisch rapport van uw voormalige partner, een USB-stick, screenshots van een Whatsapp-gesprek met een onbekende persoon, een certificaat betreffende het werk van uw vader, informatie over jullie regio van herkomst, certificaten betreffende jullie werk in de mijnen, documenten betreffende jullie reis naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer ontvoerd of vermoord te worden door de ELN, J.(...) A.(...) baseert zijn vrees op dit zelfde asielmotief (CGVS, p.7, 9; CGVS ex-partner, p.7). U vreest tevens de FARC omdat u ervan beschuldigd wordt banden te hebben met het ELN. Beiden verwijzen jullie ook naar het homofob klimaat dat heerst in Colombia.

Het asielrelaas van u en van uw voormalige romantische partner wordt echter gekenmerkt door meerdere fundamentele tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door jullie verklaarde asielmotieven.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U en uw voormalige partner leggen tegenstrijdige verklaringen neer betreffende de sommen geld die u al-dan-niet aan de ELN zou hebben overhandigd:

U stelt dat jullie in het verleden via het bedrijf van uw vader wel eens tien miljoen pesos aan de FARC en het ELN hadden gegeven als een soort "belasting", maar dat uzelf nooit gehoor heeft gegeven aan de afpersingstelefoontjes die u sinds begin 2023 van de ELN ontving (CGVS, p.10-p.11, vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Uw voormalige partner stelt echter dat de ELN u begin 2023 begon af te persen en dat u toen een viertal keer 300.000 à 500.000 pesos heeft betaald. De ELN vroegen u in augustus 2023 echter plots twintig miljoen pesos en u kon dit niet betalen (CGVS ex-partner, p.8-p.9).

Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende uw betalingen aan de ELN, dewelke een kernelement in jullie asielrelaas is, verklaart uw voormalige partner dat u zich vergist heeft (CGVS ex-partner, p.14). Het is echter niet aannemelijk dat u zou aangeven dat u nooit geld aan de ELN zou hebben betaald terwijl u dat feitelijk wel had gedaan, of vice versa. Jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende het geld dat u al-danniet aan de ELN zou hebben betaald ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

U en uw voormalige partner leggen tegenstrijdige verklaringen neer betreffende het laatste moment dat jullie iets van of over de ELN hebben gehoord:

U stelt dat u tussen uw klacht bij de politie eind augustus 2023 en uw vertrek uit Colombia op 6 juni 2024 niets meer heeft gehoord van de man die u afperste of van de ELN (CGVS, p.14, p.16).

Uw voormalige partner stelt echter dat uw moeder jullie een week nadat jullie naar Cucuta, Colombia verhuisden vertelde dat ze via haar werknemers te weten was gekomen dat jullie een "militair doelwit" waren voor het ELN en dat jullie vermoord zouden worden indien jullie zich opnieuw in jullie geboortedorp zouden vertonen (CGVS ex-partner, p.11-p.12).

Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende het laatste moment dat jullie iets hebben gehoord van de ELN, dewelke wederom een kernelement in jullie asielrelaas is, stelt uw voormalige partner enkel dat hij niet weet waarom u daar niets over heeft gezegd (CGVS, p.14), dewelke geen aannemelijke verklaring voor jullie tegenstrijdige verklaringen is. De vaststelling dat jullie niet eenduidig kunnen aangeven wat het laatste moment is dat jullie iets van of over de ELN hebben gehoord, is een verdere indicatie dat er geen geloof aan jullie verklaringen kan worden gehecht.

U en uw partner leggen tegenstrijdige verklaringen neer betreffende uw laatste werkdag in Colombia:

U verklaart dat u tot januari 2023 in het bedrijf van uw ouders heeft gewerkt (CGVS, p.4). Uw voormalige partner stelt echter dat u tot jullie vertrek uit Colombia in juni 2024 in het bedrijf bij uw moeder heeft gewerkt (CGVS ex-partner, p.13).

Het gegeven dat u en uw voormalige partner elkaar tegenspreken betreffende het laatste moment dat u in Colombia heeft gewerkt, zorgt ervoor dat jullie er niet in slagen een duidelijk beeld te schetsen van jullie leefsituatie voor jullie naar België kwamen, dewelke van primordiaal belang is in de analyse van jullie nood aan internationale bescherming.

U en uw voormalige partner hebben maandenlang in Colombia verbleven zonder verdere problemen te ondervinden van de man die u afperste of van de ELN:

U stelt dat u sinds uw klacht bij de politie eind augustus 2023 niets meer van de man die u afperste of het ELN heeft gehoord (CGVS, p.14), wat ongeveer elf maanden voor jullie vertrek uit Colombia in juli 2024 is.

Uw voormalige partner stelt dat jullie sinds de week nadat jullie naar Cucuta verhuisden in december 2023 (CGVS, p.14) en jullie van uw moeder te horen kregen dat jullie een militair doelwit voor de ELN geworden waren niets meer van die man of de ELN hebben gehoord (CGVS ex-partner, p.12), wat ongeveer zeven maanden voor jullie vertrek uit Colombia is.

De vaststelling dat jullie tussen de zeven en elf maanden zonder enige problemen in Cucuta konden verblijven, waarbij u al-dan-niet in het bedrijf van uw ouders bleef werken, uw voormalige partner als kleermaker in een fabriek werkte (CGVS ex-partner, p.13) en uw voormalige partner klaarblijkelijk in de mogelijkheid verkeerde om met een vriend een gay-parade in Barranquilla te bezoeken (CGVS ex-partner, p.12-p.13), valt niet te rijmen met jullie verklaringen als zouden jullie zoveel mogelijk thuis hebben gebleven uit angst dat iemand jullie zou vinden (CGVS, p.6, CGVS, ex-partner, p.13). Uw ex-partner voegt toe dat jullie in Cucuta bleven werken en enkel in het weekend thuisbleven om bijvoorbeeld naar een film te kijken. Echter, volgens uw verklaringen volgde uw belager al jullie bewegingen (CGVS, p.8), dat een zogenaamd lid van de ELN, indien die dat écht zou willen, er dan niet zou in slagen om u op te sporen in Cucuta, op slechts een anderhalf uur rijden van Sardinata is weinig overtuigend. Hieruit blijkt dat, zelfs indien er al sprake zou zijn geweest van afpersing, uw belager het in ieder geval niet de moeite vond om u te zoeken.

Uw verklaringen betreffende de impact van uw problemen op uw familieleden kaderen niet in een logisch geheel.

U stelt nadrukkelijk dat uw ouders met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zullen gevisieerd worden als uw belagers u niet vinden (CGVS, p.6). U zegt dat het de gewoonte is van dergelijke mensen om onmiddellijk te beginnen moorden als niet aan hun wensen voldaan wordt, u stelde uw ganse familie bloot

aan gevaar stelt u (CGVS, p.8, 12). Uw ex-partner verklaart eveneens dat men uw dichte familie zal vermoorden als u niet betaalt (CGVS, p.11).

Nochtans blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw familie op heden te kampen heeft met noemenswaardige problemen. Uw ouders werden tot op heden niet bedreigd (CGVS, p.6). Ze zijn weliswaar verhuisd naar een landgoed op een half uurtje van hun oorspronkelijke woonplaats omwille van de algemene onveiligheid doch nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze al bedreigd werden door uw belagers (CGVS, p.5). Aangezien u voordien al liet verstaan dat uw belager het reilen en zeilen van uw familieleden volgde, uw vader een gemeenteraadslid was in Sardinata, uw ouders een groot bedrijf bezaten en uw moeder destijds al via haar werknemers werd ingelicht dat jullie gedood zouden worden, valt moeilijk te vatten dat uw belagers niet in staat zouden zijn geweest uw familieleden te traceren te meer ze zich maar op een half uurtje van hun oorspronkelijke woonplaats gevestigd hebben en het bedrijf nog steeds operationeel is aangezien ook u tot op de dag van vandaag nog uw loon ontvangt (CGVS, p.4-5, 8, CGVS, ex-partner p.11-12). Deze door u geschetste gang van zaken kan helemaal niet overtuigen.

Er werden nooit concrete bedreigingen geuit ten aanzien van uw persoon.

Hoewel u verklaart dat u bij terugkeer vreest gedood, ontvoerd of gerekruteerd te worden (CGVS, p.9) lijkt dit allemaal te zijn gebaseerd op pure veronderstellingen aangezien nergens uit uw verklaringen afgeleid op het CGVS of bij de DVZ blijkt dat men ooit concrete bedreigingen tegenover u en uw toenmalige partner geuit heeft. Zelfs toen u gevraagd werd wat de persoon zou doen indien u geen geld kon geven antwoordde u dat hij de telefoon aflegde, dat het altijd korte telefoontjes waren, dat ze geld vroegen (CGVS, p.11). Weinigzeggend dus. Ook uit de verklaringen van uw toenmalige partner blijkt dat er nooit letterlijke bedreigingen werden geuit (CGVS ex-partner, p.11). Bij de DVZ liet uw ex-partner al deze problemen zelfs onvermeld, wat ook veelzeggend is (DVZ, vragenlijst CGVS, ex-partner). Uw vrees is enkel gebaseerd op het feit dat een persoon die u geld vroeg u tegelijkertijd ook foto's van uw familieleden toonde, niks meer niks minder (CGVS, p.8). Hoogstens kan hieruit begrepen worden dat iemand op een weinig doeltreffende wijze pogingen deed om u geld af te troggelen, hoewel ook de geloofwaardigheid van deze verklaringen onder druk komt te staan aangezien u en uw ex-partner tegenstrijdige verklaringen aflegden over deze zogenaamde afpersingen (zie supra). Nergens in uw verklaringen zijn overigens indicaties te bespeuren dat uw familieleden problemen kregen. Verder kan uit uw verklaringen enkel worden afgeleid dat u een moto hebt weggegeven aan een persoon en dit ter ore van uw moeder kwam toen de bestuurder ervan bij een routinecontrole tegen de lamp liep en de moto op naam van uw moeder bleek te staan (CGVS, p.13). Uw moeder was kwaad op u. Naar aanleiding van het terug opduiken van de moto ging u alsnog een aangifte bij de politie te doen waarbij u het erop hield dat u afgeperst werd en de man die met de moto reed het erop hield dat hij de moto gekregen had (CGVS, p.8, 13).

Wat er ook van zij, het CGVS betwist niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 10). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u, toen u gevraagd werd of u nog iets hoorde van de ELN of van uw belager na uw aangifte, u antwoordde dat u nog een bericht kreeg toen u al in België was maar dat men zich niet bekend maakte noch zei welk bedrag men wou (CGVS, p.14). Het spreekt voor zich dat uw verklaring inzake een dergelijk doelloos bericht weinig toegevoegde waarde heeft in het kader van het aantonen van een nood aan internationale bescherming.

U en uw partner hebben geen hulp gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten voor jullie vluchtmotieven uit Colombia. Wanneer jullie dit uiteindelijk wel deden – louter om uw motor terug te krijgen - hebben de Colombiaanse autoriteiten jullie hulp geboden:

U stelt dat u zich in juni 2023 – nog voor de man van het ELN in augustus 2023 bij uw thuis op bezoek kwam – dermate onveilig voelde door oa. de telefoontjes van het ELN dat u er toen reeds aan dacht om Colombia te verlaten (CGVS, p.14-p.15). Merkwaardig genoeg verklaart u eveneens dat jullie in diezelfde periode nooit hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, jullie hadden immers geen vertrouwen in de nationale politie gezien zij banden hebben met de guerrilla (CGVS, p.12). Uw voormalige partner verklaart eveneens dat jullie geen klacht neerlegden omdat dat gelijk zou staan met uw eigen dood opzoeken (CGVS ex-partner, p.7). Nadat uw motor eind augustus door de politie in Malaga, Colombia werd teruggevonden, besloot u echter plots wél klacht neer te leggen gezien dat de enige manier was om uw motor terug te krijgen (CGVS, p.12; CGVS ex-partner, p.7). De vaststelling dat jullie enerzijds verklaren geen hulp van de Colombiaanse autoriteiten te hebben gevraagd uit vrees voor jullie leven, maar dat jullie dat anderzijds plots wel deden louter om uw motor ter waarde van 6.5 miljoen pesos (omgerekend ongeveer €1.500, CGVS p.8) terug te krijgen, valt niet te rijmen met de ernst van de door jullie beschreven feiten en past niet in het logische geheel van jullie asiërelaas.

Verder geeft u aan dat de man die u afperste in augustus 2024 gearresteerd is geweest, toen u al in België was, en dat hij momenteel in een juridische procedure zit en dat u contact heeft gehad met de Colombiaanse rechter die voor zijn zaak verantwoordelijk is (CGVS, p.8), waardoor gesteld kan worden dat de Colombiaanse autoriteiten weldegelijk (strafrechtelijke) stappen hebben ondernomen om de persoon in Colombia op te sporen en juridisch te vervolgen. U legt overigens zeer warrige verklaringen over de arrestatie van deze man af [...] Geen idee hoe ze hem hebben gevat. Ik zei enkel dat ik die niet kende en hij mij ook niet. Hij zei dat hij werkte voor mij en dat ik daarom die motor heb gegeven. Dat is heel verwarrend, ook voor mij [...] (CGVS, p.15). Hij zou in afwachting van zijn proces zitten en alsnog kunnen worden vrijgelaten als ze hem onschuldig bevinden (CGVS, p.13). Dat u niet bij machte bent meer inhoudelijke duiding te geven bij een zaak die u aanbelangt is weinig overtuigend.

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is want jullie hebben Colombia verlaten zonder de rechtsgang af te wachten. Het spreekt voor zich dat jullie geen bescherming kunnen krijgen indien jullie daartoe niet de nodige stappen ondernemen. Jullie tonen voorts niet in concreto aan waarom jullie geen vertrouwen hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties, immers blijkt toch uit uw verklaringen dat er wel degelijk stappen werden ondernomen om de man op te sporen. Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niettijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie initieel geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben; integendeel, u geeft ondubbelzinnig aan dat het Colombiaanse ministerie van justitie u "heel erg geholpen heeft" met uw problemen in Colombia (CGVS, p.15). Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een vrees voor jullie leven afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens aan de ernst van de door jullie aangehaalde feiten.

Een nood aan internationale bescherming omwille van jullie seksuele geaardheid is niet aannemelijk:

U haalt aan dat er in Colombia homofobie en discriminatie aanwezig is (CGVS, p.9, p.16). Uw voormalige partner haalt aan dat jullie geaardheid in verschillende delen van Colombia niet geaccepteerd is en dat hij op 30 juni 2024 in Barranquilla bij een bezoek aan de gay-parade in elkaar werd geslagen omwille van zijn geaardheid (CGVS expartner, p.12-p.13, vragenlijst CGVS ex-partner, punt 3.5).

Het CGVS trekt jullie seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf (zie bijlage) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of

andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Hierbij kan opgemerkt worden dat u hogere studies heeft genoten in Colombia, dat zowel u als uw voormalige partner vaste jobs hadden in Colombia en dat u en uw voormalige partner zich openlijk inzetten voor en deel uitmaakten van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia (CGVS, p.4, p.9; CGVS ex-partner, p.5, p.12, p.13). Verder herhaalt u meermaals dat u een hechte band met uw familie had (CGVS, p.7, p.8, p.9)

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikelen opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context. Gevraagd of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van uw geaardheid, verwijst u enkel naar de algemene context in Colombia waarbij er discriminatie heerst ten opzichte van mensen van de LGBTQ+-gemeenschap (CGVS, p.16). Uw partner geeft aan dat hij op 30 juni 2024 in elkaar werd geslagen door onbekenden omwille van zijn geaardheid, maar dat hij buiten die ene keer nooit slachtoffer van fysiek geweld is geweest omwille van zijn geaardheid; bijgevolg kan gesteld worden dat het gendergerelateerd geweld waar hij slachtoffer van werd geen systematische vervolging is, maar eerder een jammerlijke eenmalige gebeurtenis was. Tevens is uw voormalige partner ook naar de Colombiaanse autoriteiten geweest om deze gebeurtenis te melden, waarbij zijn klacht door de autoriteiten in ontvangst werd genomen. Hij weet niet wat er met zijn klacht is gebeurd gezien jullie Colombia de week daarop verlieten (CGVS ex-partner, p.7-p.8, p.13).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, quod non in casu.

Een nood aan internationale bescherming in hoofde van uw voormalige partner omwille van de ontheemding die zeventien jaar geleden heeft plaatsgevonden is niet aannemelijk:

Uw voormalige partner haalt aan dat hij tevens internationale bescherming aanvraagt omwille van de ontheemding door de ELN die hij en zijn gezin zeventien jaar geleden hebben ondergaan (CGSV ex-partner, p.3, p.7).

In dit verband kan gezegd worden dat uw voormalige partner ondubbelzinnig verklaart sinds deze jammerlijke gebeurtenis geen verdere problemen meer te hebben ondervonden omwille van deze vroegere ontheemding (CGVS ex-partner, p.7). Verder heeft uw ex-partner sindsdien een vrij normaal leven geleid in Colombia, waarbij hij tot de elfde graad naar school ging, meerdere professies heeft uitgeoefend en openlijk deel uitmaakte van de lokale LGBTQ+-gemeenschap (CGVS ex-partner p.5, p.12, p.13). Ten slotte vreest uw voormalige partner bij terugkeer louter represailles omwille van jullie recente problemen met het ELN (CGVS ex-partner, p.7). Specifiek gevraagd waarom hij de ontheemding van zeventien jaar geleden heeft aangehaald, verklaart hij ondubbelzinnig dat hij naar België is gekomen omwille van de vermeende problemen die jullie samen hebben meegemaakt en dat hij de ontheemding in het verleden louter heeft aangehaald gezien jullie relatie in België ten einde is gekomen en hij nog een asielmotief voor zichzelf wou (CGVS ex-partner, p.7). Bijgevolg is een actuele nood aan internationale bescherming louter omwille van de ontheemding die uw voormalige partner zeventien jaar geleden heeft meegemaakt niet aannemelijk.

Een nood aan internationale bescherming omwille van hetgeen u op jonge leeftijd is overkomen is niet aan de orde:

U haalt aan dat u op achtjarige leeftijd in Colombia iets ernstigs is overkomen (CGVS, p.9).

Het jammere gegeven dat u dit is overkomen maakt een nood aan internationale bescherming in uw hoofde echter niet aannemelijk. U heeft sindsdien immers een normaal leven geleid in Colombia, waarbij u hoger onderwijs heeft genoten (CGVS, p.4), u meer dan een decennium een vooraanstaande job in het bedrijf van uw ouders had (CGVS, p.4-p.5) en u actief betrokken was in uw gemeenschap (CGVS, p.6, p.10). Bovendien beschikt Colombia over voldoende instituties waar u zich tot kan wenden indien de problemen zich opnieuw zouden voordoen (zie bijlage), wat hoogstens onwaarschijnlijk is gezien deze feiten hebben plaatsgevonden toen u acht jaar oud was, wat ondertussen 27 jaar geleden is (CGVS, p.3, p.9). Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Colombia, stelt u louter dat u de ELN vreest (CGVS, p.9), u vreest niet dat wat u in uw kindertijd is overkomen opnieuw zou gebeuren.

Een nood aan internationale bescherming omwille van uw vermeende banden met de ELN is niet aannemelijk:

Helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat aan dat u nog screenshots van Whatsappberichten die u in België zou hebben ontvangen wenst te bespreken. U stelt dat de FARC u beschuldigt van banden te hebben met hun vijand de ELN en dat u niet naar uw regio van herkomst kan terugkeren omdat daar momenteel een conflict gaande is tussen de ELN en de FARC (CGVS, p.16-p.17). U legt screenshots van het bewuste Whatsapp-gesprek neer (document 7).

In die verband dient vooreerst opgemerkt te worden dat het louter uw advocaat is die u helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud aan dit asielmotief herinnert (CGVS, p.16), nadat u expliciet werd gevraagd of

u de gelegenheid heeft gehad om al uw probleem te vertellen (CGVS, p.16). Tevens heeft u deze vrees niet bij de DVZ kenbaar gemaakt (vragenlijst CGVS, punt 3.5). De vaststelling dat u deze elementen pas voor het eerst op het CGVS opwerpt en dat u door uw advocaat herinnerd moet worden omtrent deze zagezegde vrees bij terugkeer naar Colombia, spreekt boekdelen over de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees.

Verder weet u niet van wie deze berichten werkelijk afkomstig zijn. Hoewel u initieel verklaart dat deze berichten van de FARC afkomstig zijn, blijkt later dat u dit slechts vermoedt omdat de persoon die u deze berichten stuurt u beschuldigt van lid te zijn van de ELN (CGVS, p.17). De vaststelling dat u niet eens weet wie uw zagezegde vervolger is – dewelke een kernelement is in de analyse van uw verzoek om internationale bescherming is – is een verdere indicatie dat de door u aangehaalde feiten niet geloofwaardig zijn.

Ten slotte kan over de screenshots van uw gesprek met deze persoon (document 7) gezegd worden dat er, gezien de aard van deze documenten, weinig tot geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Dergelijke screenshots zijn immers uiterst vatbaar voor manipulatie en bieden geenszins garantie over de authenticiteit van hun inhoud. Verder is het volkomen onduidelijk wie de ware zender van deze berichten is of wat uw werkelijke relatie met deze persoon is. Een vrees voor vervolging omwille van uw vermeende banden met de ELN is bijgevolg niet aannemelijk.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De documenten die jullie voorleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen:

Wat betreft jullie identiteitsdocumenten (documenten 1 en 2) kan gezegd worden dat deze hoogstens jullie respectievelijke identiteiten en nationaliteiten kunnen ondersteunen, dewelke hier niet meteen betwist worden. Wat betreft de documenten betreffende uw klachten en contact met de Colombiaanse autoriteiten (document 3) kan gesteld worden dat deze bevestigen dat u contact heeft gehad met de Colombiaanse autoriteiten en dat zij uw klacht in ontvangst hebben genomen en stappen hebben ondernomen betreffende het incident met de motor. Uit de neergelegde documenten blijkt dat de persoon die op de moto van uw moeder reed recentelijk is aangehouden en er een onderzoek tegen hem loopt. Deze documenten bieden echter geen garantie over het geloofwaardigheidsgehalte van uw verklaringen. In tegendeel, uit het door u neergelegde document in verband met uw aangifte blijkt dat u bij de autoriteiten verklaarde dat de afpersing startte op 10 augustus 2023 terwijl u op het CGVS verklaarde dat het al van start ging begin 2023 (CGVS, p.9). Uit de inhoud van het door u neergelegde document blijkt dat u in het kader van uw aangifte verklaarde dat uw belager u op 10 augustus 2023 meedeelde dat ze u al eerder hadden gebeld maar dat u het steeds vertikt had op te nemen wat in het licht van uw verklaringen op het CGVS omtrent de meerdere afpersingstelefoontjes die u al ontving sinds begin 2023 bijzonder ongerijmd overkomt (zie supra). Op het CGVS verklaarde u dat uw moeder niets wist van de afpersing en u haar dit pas vertelde nadat de moto teruggevonden was terwijl uit het door u neergelegde document blijkt dat ze dit al wist toen ze opgebeld werd door de politie en haar gemeld werd dat men haar moto gevonden had (CGVS, p.8, 11-12). Hoe dan ook missen deze documenten in het licht van alle door het CGVS gemaakte vaststellingen in deze beslissing de nodige bewijskracht om aan te tonen dat het leven van u en uw partner of jullie fysieke integriteit in gevaar zouden zijn. De documenten van uw voormalige partner betreffende zijn contact met de Colombiaanse overheid (document 4) kunnen louter zijn verklaringen in verband met het door hem ervaren gender gerelateerd geweld ondersteunen, wat hier niet meteen betwist wordt maar waaruit zoals beargumenteerd geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden. Het psychologisch rapport van uw voormalige partner (document 5) werd in zijn eigen beslissing besproken. De door u neergelegde USB-stick (document 6), bestaande uit 180 documenten, bevat geen enkel relevant stuk voor uw verzoek om internationale bescherming. De screenshots van uw Whatsapp-gesprek met een onbekend persoon (document 7) werden hierboven reeds besproken. Over het werkcertificaat van uw vader (document 8), de informatie over jullie regio (document 9), jullie certificaten betreffende jullie werk in de mijnen (document 10) en de documenten betreffende jullie reis naar België (document 11) kan samenvattend gezegd worden dat deze documenten niet relevant zijn in jullie verzoek om internationale bescherming.

Uw advocaat haalde aan dat de vertrouwelijkheid die u hoopt te krijgen ook geldt ten aanzien van uw ex-partner en dat het te betreuren valt dat jullie op dezelfde dag werden uitgenodigd (CGVS, p.16-17). Jullie dienden echter samen een asielaanvraag in en uw ex-partner baseerde zich op dezelfde asielmotieven als de uwe. Uiteraard is het dan niet meer dan logisch dat jullie verzoeken om internationale bescherming in samenhang bekeken worden. Het CGVS kon bovendien niet weten dat jullie niet langer samen waren. Dit terzijde werd een bepaalde passage uit uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.9) onleesbaar gemaakt voor uw ex-partner. Verder kan enkel worden geconstateerd dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie in vriendschap uit elkaar gingen wat er evenmin op wijst dat het problematisch is dat jullie verzoeken om internationale bescherming in samenhang worden behandeld (CGVS, p.6, 17).

Verder, volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit het gegeven dat u uit een welstellende familie komt, uw vader een gemeenteraadslid was en u ooit actief geweest bent in de gemeenteraad (tot 2022) evenmin een nood aan internationale bescherming kan worden gepuurd (CGVS, p.12). Uw familie woont op heden nog steeds zonder noemenswaardige problemen in Colombia.

Tot slot verwezen jullie beiden nog naar het gewelddadige conflict dat zich momenteel voordoet in de regio van Catacumbo waarin Sardinata gelegen is (CGVS, p.17, CGVS ex-partner, p.7, 14). Los van de bespreking van de veiligheidssituatie infra kan hierover nog vermeld worden dat jullie voor jullie vertrek een half jaar tot

een jaar woonachtig waren in Cucuta, wat buiten de regio van Catacumbo ligt (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Er kan niet worden ingezien waarom jullie niet terug zouden kunnen keren naar Cucuta en jullie leven daar verderzetten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vuren eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van

landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 17 juli 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 30 juli 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel roept verzoeker een schending in van de artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en een schending van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*. In de uiteenzetting van zijn middel voert verzoeker nog de schending van artikel 30 van het Procedurereglement aan.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbeginselen en -artikelen, een uiteenzetting van de asielmotieven en de motieven van de bestreden beslissing, gaat verzoeker in op de algemene landeninformatie. Vervolgens gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker meent dat hem aldus de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde is verzoeker van oordeel dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend gelet op de door hem aangehaalde elementen en de algemene situatie in Colombia.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van relatiecoach E. K. van 26 mei 2025 (stuk 3).

3.2.2. Op 17 juli 2025 maakt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen over waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: seksuele en genderminderheden”* van 19 juni 2025 en er de weblink van vermeldt. Verder wordt aan deze nota volgende stukken gevoegd:

- opzoeking over E. K. op website van RIZIV (stuk 1);
- Linked-Inpagina van E. K. (stuk 2).

3.2.3. Op 6 oktober 2025 dient verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 12) met volgende stavingstukken:

- een attest van relatiecoach E. K. van 26 mei 2025 (stuk 1);
- een kopie van zijn Colombiaanse identiteitskaart (stuk 2).

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 14) waarbij de inventaris van de stukken als volgt luidt:

“1. Verklaring van verzoeker zelf

2. Uittreksel m.b.t. situatie in Norte de Santander

3. diverse gebeurtenissen in Colombia m.b.t. LGBTIQi-gemeenschap

4. diverse info m.b.t. EFL.

telkens met vertaling”.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt

gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 15 en 30 van de Procedurerichtlijn merkt de Raad op dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat deze bepalingen niet langer over directe werking beschikken.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees om bij terugkeer ontvoerd of vermoord te worden door de ELN aangezien:

(a) verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over de sommen geld die hij al-dan-niet aan de ELN zou hebben overhandigd,

(b) verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot het laatste moment dat zij iets van of over de ELN hebben gehoord,

(c) verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende verzoekers laatste werkdag in Colombia,

(d) verzoeker en zijn voormalige partner maandenlang in Colombia hebben verbleven zonder verdere problemen te ondervinden van de man die hem afperste of van de ELN,

(e) verzoekers verklaringen betreffende de impact van zijn problemen op zijn familieleden niet kaderen in een logisch geheel,

(f) er nooit concrete bedreigingen werden geuit ten aanzien van verzoekers persoon;

(ii) wat er ook van zij, het CGVS betwist niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing, maar dit op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade te kwalificeren;

(iii) verzoeker en zijn toenmalige partner hebben geen hulp gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten voor hun vluchtmotieven en toen zij dit uiteindelijk wel deden – louter om verzoekers motor terug te krijgen – hebben de Colombiaanse autoriteiten hen hulp geboden; verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een ernstige poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem aangehaalde feiten;

(iv) er kan geen nood aan internationale bescherming omwille van zijn seksuele geaardheid worden aangenomen nu:

(a) op basis van de beschikbare landeninformatie niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging,

(b) verzoeker er niet in slaagt om in concreto aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging loopt door te verwijzen naar het feit dat er in Colombia homofobie en discriminatie aanwezig is, zijn voormalige partner aanhaalde dat hun geaardheid in verschillende delen van Colombia niet wordt geaccepteerd en hij op 30 juni 2024 in Barranquilla bij een bezoek aan de gay-pride in elkaar werd geslagen omwille van zijn geaardheid, hetgeen echter een jammerlijke eenmalige gebeurtenis was en hij hiervoor toen naar de Colombiaanse autoriteiten is geweest;

(v) een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers voormalige partner omwille van de ontheemding die zeventien jaar geleden heeft plaatsgevonden is niet aannemelijk;

(vi) een nood aan internationale bescherming omwille van hetgeen verzoeker op jonge leeftijd is overkomen is niet aan de orde aangezien verzoeker sindsdien immers een normaal leven heeft geleid in Colombia en Colombia bovendien over voldoende instituties beschikt waartoe hij zich kan wenden indien de problemen zich opnieuw zouden voordoen, hetgeen onwaarschijnlijk is aangezien de feiten zich zevenentwintig jaar geleden hebben afgespeeld;

(vii) een nood aan internationale bescherming omwille van verzoekers vermeende banden met de ELN is niet aannemelijk vermits:

(a) het louter verzoekers advocaat is die verzoeker helemaal op het einde van zijn persoonlijk onderhoud herinnert aan dit asielmotief en verzoeker deze vrees ook onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken,

(b) verzoeker niet weet van wie deze berichten werkelijk afkomstig zijn,

(c) aan de screenshots van verzoekers gesprek met deze persoon weinig tot geen bewijswaarde kan worden gehecht;

(vii) de documenten die verzoeker voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(viii) waar verzoekers advocaat aanhaalt dat de vertrouwelijkheid die verzoeker hoopt te krijgen ook geldt ten aanzien van zijn ex-partner en te betreuren valt dat zij op dezelfde dag werden uitgenodigd, moet worden opgemerkt dat verzoeker en zijn voormalige partner samen een verzoek om internationale bescherming indienden en verzoekers voormalige partner zich op dezelfde asielmotieven baseert als verzoeker; het CGVS niet kon weten dat zij niet meer samen waren; een bepaalde passage uit verzoekers notities van het persoonlijk onderhoud onleesbaar werd gemaakt voor zijn voormalig partner en uit hun verklaringen bovendien blijkt dat zij in vriendschap uit elkaar gingen wat er evenmin op wijst dat het problematisch is dat hun verzoeken in samenhang worden behandeld;

(ix) het gegeven dat verzoeker uit een welstellende familie komt, zijn vader een gemeenteraadslid was en verzoeker ooit actief was in de gemeenteraad leidt evenmin tot een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, te meer aangezien zijn familie heden nog steeds zonder noemenswaardige problemen in Colombia woont;

(x) waar verzoeker en zijn voormalige partner nog verwijzen naar het gewelddadig conflict in de regio van Catacumbo, dient te worden opgemerkt dat zij voor hun vertrek een half jaar tot een jaar woonachtig waren in Cucuta, wat buiten de regio Catacumbo is gelegen en niet kan worden ingezien waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar Cucuta;

(xi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.3.5.1. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat er in hoofde van verzoeker geen nood aan bijzondere procedurele noden kan blijken:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer in zijn verzoekschrift met betrekking tot voormelde motieven.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde document van dr. E. K. van 26 mei 2025 (stuk 3), opnieuw opgenomen bij aanvullende nota van 6 oktober 2025 (stuk 1) dient te worden vastgesteld dat dit stuk uitgaat van een *“Relatiecoach”*. Uit opzoekingen verricht door de commissaris-generaal en bijgevoegd aan zijn nota met opmerkingen blijkt dat E.K. niet kan worden teruggevonden op de Belgische online databank van zorgverleners (bijlage 1 bij de nota). Ze gebruikt de aanspreking ‘dr.’ omdat ze een doctoraat heeft behaald in het veld van Sociaal Werk of Sociale Wetenschappen (te lezen op haar Linked-In pagina die te vinden is in bijlage 2 bij de nota met opmerkingen). Zij is bijgevolg geen officiële psycholoog, noch een officiële dokter. De commissaris-generaal besluit in zijn nota met opmerkingen aldus terecht als volgt:

“Verweerder besluit dan ook dat voorliggend attest a priori bewijswaarde ontbeert. Tevens kan dit attest, dat niet uitgaat van een psycholoog of arts en dus geen diagnose bevat van de mentale problemen waarmee verzoeker te kampen zou hebben, niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker over enige psychische problemen beschikt die een invloed kunnen hebben op de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming.”

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen er geen (ernstige) (psychologische) problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijzondere steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.5.2. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in samenhang met het verzoek om internationale bescherming van zijn voormalige partner

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij samen met zijn voormalige partner een verzoek om internationale bescherming indiende in België omwille van verzoekers vrees voor ELN en FARC. Na aankomst in België en voor hun persoonlijke onderhoud bij het CGVS gingen verzoeker en zijn voormalige partner evenwel uit elkaar als vrienden. Verzoeker merkt op dat dit niet wegneemt dat de breuk pijnlijk was en er geen negatieve gevoelens kunnen bestaan tussen beide. Daarnaast wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij op hetzelfde ogenblik als zijn voormalige partner werd opgeroepen en dit hem duidelijk heeft gedestabiliseerd. Verzoeker meent dat, ook al werd de commissaris-generaal pas op de dag van het persoonlijk onderhoud ingelicht over de breuk, de protection officer toch maatregelen had kunnen nemen in het licht van artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hetgeen niet gebeurde. Meer nog, er werd nooit gepeild of de aanwezigheid van zijn voormalige partner hem stoorde.

De Raad merkt in dit verband op dat de commissaris-generaal niet voor het persoonlijk onderhoud op 27 januari 2025 werd ingelicht over de breuk tussen verzoeker en zijn voormalige partner J. A., doch integendeel slechts tijdens dit persoonlijk onderhoud. Verzoeker vermeldde dit niet bij het begin van het persoonlijk onderhoud, maar in antwoord op een vraag die hem over deze relatie gesteld werd (administratief dossier, CGVS, p. 6). De opwerping dat de commissaris-generaal desalniettemin op de dag van het persoonlijk onderhoud maatregelen had moeten nemen, kan niet worden bijgetreden. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niets heeft vermeld in deze zin en bij aanvang van of tijdens het persoonlijk onderhoud niet te kennen heeft gegeven dat dit een probleem vormde. Hij vermeldde dit evenmin toen hem een vraag over deze relatie werd gesteld (ibidem). Verzoeker laat bovendien na om in het verzoekschrift te preciseren op welke maatregelen hij had gehoopt. Verder kan ook worden onderstreept dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het koppel vriendschappelijk uit elkaar is gegaan, waardoor de protection officer geen indicaties had dat er maatregelen dienden te worden genomen (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 17). Overigens dient te worden onderstreept dat enkel verzoeker, zijn advocaat en de protection officer aanwezig waren in het gehoorlokaal tijdens het persoonlijk onderhoud. De voormalige partner was niet aanwezig tijdens het afleggen van de verklaringen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij gedestabiliseerd was omwille van de aanwezigheid van zijn ex-partner in het gebouw van het CGVS, concretiseert verzoeker in zijn verzoekschrift niet hoe deze aanwezigheid van zijn voormalige partner verzoeker dermate heeft gedestabiliseerd dat dit van invloed was op verzoekers capaciteiten om verklaringen af te leggen. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn verklaringen 'primeren' over die van zijn ex-partner betreffende het asielaanvraag (verzoekschrift, p. 11). Daaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zijn verklaringen correct en volledig heeft kunnen afleggen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat noch uit het verzoekschrift, noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat het persoonlijk onderhoud niet op goede wijze is verlopen. Integendeel bevestigde verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij de gelegenheid had om al zijn problemen te vertellen aan de protection officer en hij de vragen goed begreep (administratief dossier, CGVS, p. 16). Wanneer zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud wees op de aanwezigheid van de voormalige partner van verzoeker in de gebouwen van het CGVS, merkte verzoeker op als volgt: *"Ik vind het op zich wel lastig dat hij hier is, ik verloor mij onevenwichtig erdoor. Gelukkig zijn we als vrienden uit elkaar gegaan. Maar als het veel ergere zou zijn geweest, was het veel lastiger geweest."* (ibid., p. 18) Hieruit kan evenmin blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn asielmotieven op een dienstige, nuttige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Blote beweringen zijnerzijde buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker bijgevolg niet in concreto aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van een destabilisering of problemen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen.

Ondergeschikt is verzoeker in voorliggend verzoekschrift van mening dat de zogenaamde tegenstrijdigheden niet kunnen worden aangenomen aangezien niet kan worden gegarandeerd dat zijn ex-partner geen negatieve gevoelens koestert en uit wrok minder omzichtig omgaat met zijn verklaringen. Verzoeker meent dat zijn eigen verklaringen primeren. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal niet kan verzekeren dat geen informatie wordt doorgespeeld aan de vervolgers van verzoeker wanneer hij vragen stelt over hem aan zijn voormalige partner. Verzoeker meent dan ook dat er een schending voorligt van de vertrouwelijkheidsplicht. Verzoeker wijst er daarnaast op dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal toestaat om twee dossiers samen te behandelen zonder uitdrukkelijke toestemming van de betrokkene(n). Hij meent dat de bestreden beslissing aldus moet worden vernietigd omwille van een schending van substantiële vormvereisten.

De Raad wijst vooreerst op de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ van 31 juli 2024 waarin volgende vraag werd gesteld: *"4. (Voor koppels) Vormt het voor u een probleem dat uw echtgeno(o)t(e)*

kennis kan nemen van de verklaringen die u zal afleggen in het kader van uw procedure internationale bescherming of van documenten die u zal neerleggen in het kader van deze procedure? Indien ja, licht toe?” Verzoeker heeft hierop ontkennend geantwoord. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker toen nog een koppel vormde met zijn voormalige partner en de situatie thans is gewijzigd, blijkt hieruit minstens een indicatie dat verzoeker zich niet verzet(te) tegen het feit dat zijn toenmalige partner kennis zou nemen van de verklaringen of documenten die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zou afleggen en/of voorleggen. Uit de voormelde vaststellingen blijkt bovendien dat er tijdens of na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen tegenindicaties of uitdrukkelijke tegenwerpingen hieromtrent naar voor zijn gekomen.

De commissaris-generaal merkt in dit verband in zijn nota met opmerkingen voorts pertinent op als volgt:

“(…) Dit betreft louter blote beweringen die overlopen van de hypotheses. Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoekers ex-partner geen vervolger is. Meer nog, ze delen een asielrelaas en hebben dezelfde vervolgers. Daarbij staft verzoeker deze beweringen niet met enig begin van bewijs. Verder kan ook worden herhaald dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het koppel vriendschappelijk uit elkaar is gegaan (CGVS NPO, p. 6 en 17) wat reeds een tegenindicatie is dat zijn ex-partner wrok zou koesteren in dergelijke mate dat deze informatie zou doorspelen aan de vervolgers van verzoeker of minder omzichtig zou omgaan met zijn verklaringen. Tevens heeft verzoekers ex-partner zelf baat bij het afleggen van zo correct mogelijke verklaringen, aangezien ze een asielrelaas delen en enige twijfel omtrent hun verklaringen ook voor verzoekers ex-partner negatieve gevolgen kan hebben.

Waar verzoeker stelt dat er een schending is van de plicht tot vertrouwelijkheid aangezien het CGVS geen elementen zou mogen vermelden van verzoekers relaas tijdens het interview van een andere asielzoeker als er geen familieband bestaat, in casu zijn ex-partner J.(...) A.(...) (CGVS (...)), repliceert verweerder het volgende. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel onderzocht rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst. In het kader van de wettelijke opdracht van het CGVS en de noodzaak voor de behandeling van het verzoek, is de Commissaris-generaal terecht overgegaan tot een vergelijking van de verklaringen van verzoeker met de verklaringen afgelegd door zijn ex-partner en verzoekers verklaringen te vermelden tijdens het onderhoud van deze ex-partner, gelet op de verbondenheid van het relaas van verzoeker met het relaas van zijn ex-partner. Aangezien deze verklaringen specifiek over hun problemen in Colombia gaan en dit een gedeeld relaas uitmaakt, is het de Commissaris-generaal toegestaan deze verklaringen met elkaar te vergelijken en ernaar te verwijzen zonder een voorafgaande toestemming van de betrokkenen. Bovendien moet er benadrukt worden dat er geen bijzondere motieven, noch gevoelige onderwerpen in hoofde van verzoeker werden besproken tijdens het persoonlijk onderhoud van J.(...) A.(...). Dit onderhoud in kwestie betrof voornamelijk het gedeeld asielrelaas en een persoonlijk asielmotive van J.(...) A.(...), zijnde als slachtoffer van ontheemding, bijgevolg geen met verzoekers specifieke situatie verband houdende redenen om bezwaar te maken tegen de vergelijking van zijn verklaringen (op grond van artikel 21.1 van de AVG 2016/679). Bovendien werd een bepaalde passage betreffende een gevoelig onderwerp uit verzoekers persoonlijk onderhoud (CGVS NPO, p.9) onleesbaar gemaakt voor zijn ex-partner en zo toegevoegd aan het dossier van zijn ex-partner, waaruit blijkt dat het CGVS wel degelijk vertrouwelijkheid hoog in het vaandel draagt. Tevens werd dit onderwerp vaag besproken in de bestreden beslissing van verzoeker, aangezien er in hoofde van zijn ex-partner een volgbeslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal.”

De Raad onderstreept dat de vergelijking en verwerking van verklaring van (voormalige) partners, die zich beroepen op dezelfde asielmotieven, noodzakelijk is voor de vervulling van de wettelijke opdracht van het CGVS, met name de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming. Uit de voormelde vaststellingen kan worden besloten dat de commissaris-generaal zich in het kader van deze opdracht heeft vergewist van de nodige maatregelen en waarborgen bij de vergelijking van de verklaringen van verzoeker en zijn voormalige partner. Bovendien blijkt uit voormelde overwegingen dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker correct is verlopen, alsook dat er geen indicaties zijn dat zijn voormalige partner wrok koestert in dergelijke mate dat hij hierop zou ageren. Te meer aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers voormalige partner, die zich (quasi volledig) op dezelfde motieven beroept als verzoeker, er alle baat bij heeft om geloofwaardige en coherente verklaringen af te leggen gezien de impact hiervan op de beoordeling van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. En schending van artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Colombia vreest te worden ontvoerd of vermoord door de ELN. Dit omdat hij sinds begin 2023 door een man werd opgebeld, die verklaarde bij de ELN te horen en

hem om een som geld vroeg. In augustus 2023 zou deze man zich bij verzoekers huis hebben aangeboden en foto's hebben getoond om hem te intimideren. Verzoeker zou dan hebben afgesproken dat hij zijn motorfiets in de plaats van het geëiste geld zou overhandigen. De man zou enkele dagen later evenwel zijn opgepakt door de politie omdat hij zonder papieren op deze motor (die eigendom was van verzoekers moeder) rondreed. Verzoeker besloot in dit kader een klacht tegen onbekenden neer te leggen. Daarnaast wijst verzoeker op het homofob klimaat in Colombia.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. Beweerde problemen met de ELN

- De commissaris-generaal considereert vooreerst op goede gronden dat verzoeker en zijn voormalige partner, die zich beiden op de beweerde problemen met de ELN beroepen in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming, onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent kernelementen van hun relaas hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Zo wordt vooreerst in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over de sommen geld die verzoeker al-dan-niet aan de ELN zou hebben overhandigd, waar dienaangaande staat te lezen:

“U stelt dat jullie in het verleden via het bedrijf van uw vader wel eens tien miljoen pesos aan de FARC en het ELN hadden gegeven als een soort “belasting”, maar dat uzelf nooit gehoor heeft gegeven aan de afpersingstelefoontjes die u sinds begin 2023 van de ELN ontving (CGVS, p.10-p.11, vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Uw voormalige partner stelt echter dat de ELN u begin 2023 begon af te persen en dat u toen een viertal keer 300.000 à 500.000 pesos heeft betaald. De ELN vroegen u in augustus 2023 echter plots twintig miljoen pesos en u kon dit niet betalen (CGVS ex-partner, p.8-p.9).

Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende uw betalingen aan de ELN, dewelke een kernelement in jullie asielrelaas is, verklaart uw voormalige partner dat u zich vergist heeft (CGVS ex-partner, p.14). Het is echter niet aannemelijk dat u zou aangeven dat u nooit geld aan de ELN zou hebben betaald terwijl u dat feitelijk wel had gedaan, of vice versa. Jullie tegenstrijdige verklaringen betreffende het geld dat u al-danniet aan de ELN zou hebben betaald ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat de commissaris-generaal nooit heeft gevraagd wat verzoeker precies heeft besproken met zijn voormalig partner en of er dingen voor hem zijn verzwegen. Hij verduidelijkt dat hij heeft gemeld dat hij werd afgeperst, dat er sommen geld werden gevraagd, maar niet dat hij effectief heeft betaald. De tegenstrijdigheid op dit punt berust volgens hem minstens op een vergissing. Verzoeker meent dat hij niet kan instaan voor de verkeerde verklaringen van zijn voormalige partner, die wellicht – al dan niet goedbedoeld – er een schepje bovenop heeft gedaan. Daarnaast benadrukt verzoeker dat dit de problemen van verzoeker betreffen en niet die van zijn ex-partner, die logischerwijze minder afwist van zijn problemen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker en zijn voormalige partner zich voor hun verzoek om internationale bescherming allebei steunden op de bedreigingen van de ELN, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij elkaar hierover terdege zouden hebben geïnformeerd (tijdens hun relatie). Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekers ex-partner, zo hij niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat verzoeker de geëiste sommen niet zou hebben voldaan, de in de bestreden beslissing vermelde sommen zou hebben verzonnen. De Raad merkt dan ook op dat verzoeker zich in deze bedient van gekunstelde post factum verklaringen teneinde zijn asielrelaas alsnog geloofwaardig te laten schijnen, wat niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat zijn voormalige partner werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, maar hijzelf niet, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien was het voor de commissaris-generaal onmogelijk om hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond voor het persoonlijk onderhoud van zijn voormalig partner, te confronteren met tegenstrijdigheden in de verklaringen van deze laatste. Overigens heeft

verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er pertinent op dat verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot het laatste moment dat zij iets van of over de ELN hebben gehoord. Daar waar verzoeker aangeeft dat hij tussen zijn klacht bij de politie eind augustus 2023 en zijn vertrek uit Colombia op 6 juni 2024 niets meer heeft vernomen van de man die hem afperste of de ELN (administratief dossier, CGVS, p. 14), verklaart verzoekers voormalige partner daarentegen dat verzoekers moeder hen een week nadat ze naar Cucuta verhuisden, vertelde dat ze via haar werknemers te weten was gekomen dat zij een 'militair doelwit' vormden voor de ELN en dat verzoeker en zijn toenmalige partner vermoord zouden worden indien zij zich opnieuw in verzoekers geboortedorp zouden vertonen (administratief dossier, verklaringen J. A., p. 11-12).

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat dit geen tegenstrijdigheid betreft. Hij verduidelijkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet meer rechtstreeks door de ELN of zijn afperser werd gecontacteerd en dat dit ook is wat zijn ex-partner heeft aangegeven, nu hij enkel spreekt van informatie die verzoekers moeder via haar werknemers had verkregen.

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verschillende keren werd bevraagd over het feit of hij, na zijn aangifte bij de politie, nog iets had gehoord van de ELN of zijn afperser en wat er na de aangifte gebeurde (administratief dossier, CGVS, p. 14), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij daarbij melding zou hebben gemaakt van het feit dat er na zijn aanklacht, zij het via de omweg van zijn moeder en haar werknemers, wel degelijk nog een bedreiging van de ELN aan zijn adres zijn zou gericht zo dit op waarheid berusten. Er werd immers niet uitsluitend gepeild naar persoonlijke en directe contacten. De Raad stipt in dit verband aan dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure internationale bescherming alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat verzoeker en zijn voormalige partner tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende verzoekers laatste werkdag in Colombia. Immers, verzoeker verklaart dat hij tot januari 2023 in het bedrijf van zijn ouders heeft gewerkt (administratief dossier, CGVS, p. 4), daar waar verzoekers voormalig partner aangeeft dat verzoeker tot aan hun vertrek uit Colombia in juni 2024 in het bedrijf van zijn moeder heeft gewerkt (administratief dossier, CGVS J. A., p. 13).

Verzoeker legt in dit verband in het verzoekschrift uit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij verschillende functies had als erfgenaam van het bedrijf, dat hij tot januari 2023 fysiek aanwezig was, maar dat hij ook werk vanop afstand kon verrichten. Dit laatste zou hij hebben gedaan tot aan zijn vertrek omdat het zich onder de werknemers mengen, te gevaarlijk was. Verzoeker benadrukt dat hij dit ook heeft laten vallen en dat ook zijn ex-partner correct heeft verklaard dat verzoeker buiten de mijn werkte.

Na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker zich in dit verband bedient van loutere post factum verklaringen om zijn verklaringen en deze van zijn voormalig partner alsnog coherent te laten schijnen, doch waarmee hij er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen. Er blijkt immers dat verzoeker ondubbelzinnig heeft aangegeven dat zijn laatste dag voor het koolstofbedrijf van zijn vader in januari 2023 plaatsvond (administratief dossier, CGVS, p. 4), waar zijn voormalige partner aangeeft dat hij – zij het buiten de mijn – tot hun vertrek uit Colombia werkzaam bleef voor het bedrijf.

- Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht considereert als volgt:

“U en uw voormalige partner hebben maandenlang in Colombia verbleven zonder verdere problemen te ondervinden van de man die u afperste of van de ELN:

U stelt dat u sinds uw klacht bij de politie eind augustus 2023 niets meer van de man die u afperste of het ELN heeft gehoord (CGVS, p.14), wat ongeveer elf maanden voor jullie vertrek uit Colombia in juli 2024 is.

Uw voormalige partner stelt dat jullie sinds de week nadat jullie naar Cucuta verhuisden in december 2023 (CGVS, p.14) en jullie van uw moeder te horen kregen dat jullie een militair doelwit voor de ELN geworden waren niets meer van die man of de ELN hebben gehoord (CGVS ex-partner, p.12), wat ongeveer zeven maanden voor jullie vertrek uit Colombia is.

De vaststelling dat jullie tussen de zeven en elf maanden zonder enige problemen in Cucuta konden verblijven, waarbij u al-dan-niet in het bedrijf van uw ouders bleef werken, uw voormalige partner als

kleermaker in een fabriek werkte (CGVS ex-partner, p.13) en uw voormalige partner klaarblijkelijk in de mogelijkheid verkeerde om met een vriend een gay-parade in Barranquilla te bezoeken (CGVS ex-partner, p.12-p.13), valt niet te rijmen met jullie verklaringen als zouden jullie zoveel mogelijk thuis hebben gebleven uit angst dat iemand jullie zou vinden (CGVS, p.6, CGVS, ex-partner, p.13). Uw ex-partner voegt toe dat jullie in Cucuta bleven werken en enkel in het weekend thuisbleven om bijvoorbeeld naar een film te kijken. Echter, volgens uw verklaringen volgde uw belager al jullie bewegingen (CGVS, p.8), dat een zogenaamd lid van de ELN, indien die dat écht zou willen, er dan niet zou in slagen om u op te sporen in Cucuta, op slechts een anderhalf uur rijden van Sardinata is weinig overtuigend. Hieruit blijkt dat, zelfs indien er al sprake zou zijn geweest van afpersing, uw belager het in ieder geval niet de moeite vond om u te zoeken.”

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in dit verband te kort door de bocht gaat. Hij benadrukt dat hij voorzorgsmaatregelen nam, dat hij verhuisde naar een andere stad om uit de greep van de ELN te blijven, hij zijn zichtbaarheid verminderde en van telefoonnummer veranderde. Daarnaast werd de persoon die hem afperste opgepakt, maar was het maar een kwestie van tijd vooraleer de ELN te weten zou komen waarom een van hun leden van zijn vrijheid werd beroofd, zodat het logisch is dat verzoeker niet afwachtte om het land te verlaten. Ook meent verzoeker dat het feit dat hij meedeed aan een gay-parade in Barranquilla hem niet kan worden verweten.

De Raad merkt op dat verzoeker met deze argumentatie in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit is evenwel geen dienstig, noch concreet verweer en verzoeker slaagt er dan ook niet om voormelde motivering – waaruit blijkt dat zijn voorzorgsmaatregelen en ondergedoken bestaan ernstig gerelativeerd dient te worden, alsook dat het gebrek aan acties door de ELN niet verenigbaar is met de door verzoeker geschetste context waarbij zij al hun bewegingen zouden hebben gevolgd – in een ander licht te plaatsen.

Daarnaast relateert het feit dat verzoekers familieleden thans in Colombia verblijven zonder noemenswaardige problemen de voorgehouden vrees voor vervolging. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat zijn ouders met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zullen worden gevisieerd als verzoekers belagers hem niet vinden (CGVS, p. 6) en ook zijn voormalige partner verklaart dat men verzoekers dichte familie zal vermoorden als hij niet betaalt (CGVS notities persoonlijk onderhoud ex-partner, p. 7).

Verzoeker merkt in voorliggend verzoekschrift op dat het niet in het belang van de ELN is om het rijke bedrijf van verzoekers ouders ten onder te laten gaan door mensen aan het hoofd ervan te bedreigen of uit de weg te ruimen, maar dit niet betekent dat zijn familie hiervoor niet in de problemen kan komen en dat zijn vader momenteel wordt bedreigd waardoor hij een lijfwacht in dienst heeft.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker zich bedient van blote post factum beweringen die hij op geen enkele concrete wijze staaft. Waar verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat zijn familie althans geen vertrouwen heeft in de ELN en verhuisde naar een landgoed als voorzorgsmaatregel, kan dit evenmin overtuigen. De Raad wijst er immers op dat verzoeker zelf verklaart dat de ELN hun doelwitten overal in de gaten houden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat zijn familie omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio zou zijn verhuisd naar een landgoed op een half uurtje van hun oorspronkelijke woonplaats en maakt hij daarbij aldus geen gewag van het feit dat dit zou hebben gekaderd in het nemen van veiligheidsmaatregelen voor de beweerde problemen van verzoeker (administratief dossier, CGVS, p. 6).

- Door in het verzoekschrift te herhalen dat hij telefoontjes kreeg met het bevel om te betalen en dit, gelet op de algemene informatie omtrent Colombia, wel degelijk een reële bedreiging uitmaakt, door te volharden in het feit dat zijn afperser foto's toonde van familieleden en door te poneren dat dit een concrete bedreiging en vrees voor vervolging impliceert, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Daarin wordt immers terecht overwogen dat er nooit concrete bedreigingen werden geuit tegenover zijn persoon, noch ten opzichte van zijn voormalige partner, dat zijn voormalige partner deze beweerde problemen zelfs niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat bijgevolg hooguit kan worden aangenomen dat iemand een weinig doeltreffende poging deed om verzoeker geld af te troggelen, en vervolgens zelf tegen de lamp zou zijn gelopen.

- Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht aangestipt dat:

“Wat er ook van zij, het CGVS betwist niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 10). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico

waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.”

Door dit te louter te betwisten in het verzoekschrift en te refereren aan zijn vermeende problemen met de ELN, brengt verzoeker geen valabel argument bij om dit motief te verklaren of te weerleggen en slaagt hij er aldus niet in om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

- Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de ELN, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1, COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Dit is evenwel niet het geval zoals blijkt uit de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“U stelt dat u zich in juni 2023 – nog voor de man van het ELN in augustus 2023 bij uw thuis op bezoek kwam – dermate onveilig voelde door oa. de telefoontjes van het ELN dat u er toen reeds aan dacht om Colombia te verlaten (CGVS, p.14-p.15). Merkwaardig genoeg verklaart u eveneens dat jullie in diezelfde periode nooit hulp hebben gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten, jullie hadden immers geen vertrouwen in de nationale politie gezien zij banden hebben met de guerrilla (CGVS, p.12). Uw voormalige partner verklaart eveneens dat jullie geen klacht neerlegden omdat dat gelijk zou staan met uw eigen dood opzoeken (CGVS ex-partner, p.7). Nadat uw motor eind augustus door de politie in Malaga, Colombia werd teruggevonden, besloot u echter plots wél klacht neer te leggen gezien dat de enige manier was om uw motor terug te krijgen (CGVS, p.12; CGVS ex-partner, p.7). De vaststelling dat jullie enerzijds verklaren geen hulp van de Colombiaanse autoriteiten te hebben gevraagd uit vrees voor jullie leven, maar dat jullie dat anderzijds plots wel deden louter om uw motor ter waarde van 6.5 miljoen pesos (omgerekend ongeveer €1.500, CGVS p.8) terug te krijgen, valt niet te rijmen met de ernst van de door jullie beschreven feiten en past niet in het logische geheel van jullie asielrelaas.

Verder geeft u aan dat de man die u afperste in augustus 2024 gearresteerd is geweest, toen u al in België was, en dat hij momenteel in een juridische procedure zit en dat u contact heeft gehad met de Colombiaanse rechter die voor zijn zaak verantwoordelijk is (CGVS, p.8), waardoor gesteld kan worden dat de Colombiaanse autoriteiten weldegelijk (strafrechtelijke) stappen hebben ondernomen om de persoon in Colombia op te sporen en juridisch te vervolgen. U legt overigens zeer warrige verklaringen over de arrestatie van deze man af [...] Geen idee hoe ze hem hebben gevat. Ik zei enkel dat ik die niet kende en hij mij ook niet. Hij zei dat hij werkte voor mij en dat ik daarom die motor heb gegeven. Dat is heel verwarrend, ook voor mij' [...] (CGVS, p.15). Hij zou in afwachting van zijn proces zitten en alsnog kunnen worden vrijgelaten als ze hem onschuldig bevinden (CGVS, p.13). Dat u niet bij machte bent meer inhoudelijke duiding te geven bij een zaak die u aanbelangt is weinig overtuigend.

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is want jullie hebben Colombia verlaten zonder de rechtsgang af te wachten. Het spreekt voor zich dat jullie geen bescherming kunnen krijgen indien jullie daartoe niet de nodige stappen ondernemen. Jullie tonen voorts niet in concreto aan waarom jullie geen vertrouwen hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties, immers blijkt toch uit uw verklaringen dat er wel degelijk stappen werden ondernomen om de man op te sporen. Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie initieel geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben; integendeel, u geeft ondubbelzinnig aan dat het Colombiaanse ministerie van justitie u “heel erg geholpen heeft” met uw problemen in Colombia (CGVS, p.15). Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een vrees voor jullie leven afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens aan de ernst van de door jullie aangehaalde feiten.”

In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat zijn belager momenteel wel van zijn vrijheid is beroofd, maar dat dit geen garantie vormt op effectieve bescherming. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geenszins de afwikkeling van de rechtsgang heeft afgewacht, dat uit zijn verklaringen bovendien blijkt dat – wanneer en voor zover hij zich wel tot de nationale autoriteiten wendde – de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk (strafrechtelijke) stappen hebben ondernomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

3.3.6.4. Vrees voor vervolging vanwege zijn seksuele geaardheid

Verzoeker verklaart homoseksueel te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden geconfronteerd met de homofobie in Colombia.

De Raad trekt in casu de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet in twijfel.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen wordt gerefereerd, met name de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023 en de COI Focus “Colombia. Seksuele en genderminderheden” van 19 juni 2025, blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het beleidsdocument CONPES 4147 (2025) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging

van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie ook dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuele mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTIQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTIQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTIQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 % leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTIQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalía richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTIQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTIQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTIQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke behoren voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTIQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTIQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTIQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTIQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene

veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTIQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30 waarschuwingen uit voor LGBTIQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTIQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTIQ+-personen lopen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTIQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTIQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTIQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTIQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTIQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTIQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen. Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft op de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTIQ+-personen, waardoor elke LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert.

De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De landeninformatie die verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure heeft aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Verzoeker toont niet aan dat de landeninformatie die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota wordt aangereikt, volledig dan wel niet correct of niet langer actueel is. Verzoeker brengt verder met de geen concrete elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in de Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia volstaat op zich niet om a priori te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat homoseksuelen in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van hun geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. Verzoekers individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Wat verzoekers individuele omstandigheden betreft, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet zonder meer blijkt dat verzoeker zijn geaardheid in Colombia verborgen dient te houden. Meer in het bijzonder blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Colombia een relatie had met zijn voormalige partner, dat hij met hem samenwoonde sinds 2022 tot aan hun vertrek uit Colombia en dat hij met zijn moeder alles kon delen (administratief dossier, CGVS, p. 8; verklaring DVZ, vraag 16a). Verder blijkt dat hij van een grote mate van zelfredzaamheid getuigt (verzoeker kon hogere studies voltooien en werkte in het bedrijf van zijn ouders – CGVS, p. 4-5) en hij in staat is om zijn leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Tevens blijkt dat verzoeker geen enkel persoonlijk feit aantoonde waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). De Raad wijst in dit verband op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die hij integraal overneemt:

“(…) Gevraagd of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van uw geaardheid, verwijst u enkel naar de algemene context in Colombia waarbij er discriminatie heerst ten opzichte van mensen van de LGBTQ+-gemeenschap (CGVS, p.16). Uw partner geeft aan dat hij op 30 juni 2024 in elkaar werd geslagen door onbekenden omwille van zijn geaardheid, maar dat hij buiten die ene keer nooit slachtoffer van fysiek geweld is geweest omwille van zijn geaardheid; bijgevolg kan gesteld worden dat het gendergerelateerd geweld waar hij slachtoffer van werd geen systematische vervolging is, maar eerder een jammerlijke eenmalige gebeurtenis was. Tevens is uw voormalige partner ook naar de Colombiaanse autoriteiten geweest om deze gebeurtenis te melden, waarbij zijn klacht door de autoriteiten in ontvangst werd genomen. Hij weet niet wat er met zijn klacht is gebeurd gezien jullie Colombia de week daarop verlieten (CGVS ex-partner, p.7-p.8, p.13).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, quod non in casu.”

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is in casu niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia werk kon uitoefenen, er over een familiaal netwerk beschikt en eveneens sociale contacten. In casu is er geen sprake van een systematische discriminatie.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift (en in zijn aanvullende nota) naar algemene informatie over de situatie van LGBTQ+-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQ+-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQ+-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (supra). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus in concreto aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt, gelet op het voorgaande, evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia.

Daarenboven is hoger komen vast te staan dat verzoeker heeft nagelaten om doorgedreven hulp te zoeken voor de voorgehouden problemen met de ELN (supra punt 3.3.6.3.). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTQ+-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia (zie supra). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

3.3.6.5. Overige opgeworpen asielmotieven

- De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze nog op goede gronden overweegt dat een nood aan internationale bescherming omwille van verzoekers vermeende banden met de ELN niet aannemelijk is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- (a) het louter verzoekers advocaat is die verzoeker helemaal op het einde van zijn persoonlijk onderhoud herinnert aan dit asielmotief en verzoeker deze vrees ook onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken,
- (b) verzoeker niet weet van wie deze berichten werkelijk afkomstig zijn,
- (c) aan de screenshots van verzoekers gesprek met deze persoon weinig tot geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij deze screenshots door middel van zijn advocaat voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft overgemaakt, maar deze door informaticaproblemen bij het CGVS niet konden worden geopend. Hij vervolgt dat hij er dus geenszins aan herinnerd moest worden. Hij vervolgt dat hij niet verder werd ondervraagd over deze screenshots, wat een aanwijzing kon zijn van het feit dat dit als bewezen werd geacht. Verzoeker onderstreept dat hij deze berichten heeft ontvangen en deze klaarblijkelijk een bedreigende toon hebben en geloofwaardig zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Daarnaast blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat reeds voor de pauze duidelijk werd dat de e-mail die verzoekers advocaat aan het CGVS had overgemaakt voor het onderhoud onleesbaar was voor de protection officer, waarop verzoeker aangeeft dat het laatste wat hij stuurde een proces was waarbij “*dei persoon die gearresteerd is geweest*” (administratief dossier, CGVS, p. 10). Verder blijkt dat de protection officer verzoeker, nadat enkel zijn advocaat de problemen met en berichten van de FARC opwierp aan het einde van persoonlijk onderhoud, in de mogelijkheid stelde om hieromtrent nog verdere verklaringen af te leggen en bijkomende vragen stelde (ibid., p. 17). Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een post factum bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het volharden in zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent het gebrek aan bewijswaarde van de door hem neergelegde screenshots, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij niet vermogt afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband. De voormelde motieven van de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

- De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat:

(i) een nood aan internationale bescherming omwille van hetgeen verzoeker op jonge leeftijd is overkomen niet aan de orde is aangezien verzoeker sindsdien immers een normaal leven heeft geleid in Colombia en Colombia bovendien over voldoende instituties beschikt waartoe hij zich kan wenden indien de problemen zich opnieuw zouden voordoen, hetgeen onwaarschijnlijk is aangezien de feiten zich zevenentwintig jaar geleden hebben afgespeeld;

(ii) het gegeven dat verzoeker uit een welstellende familie komt, zijn vader een gemeenteraadslid was en verzoeker ooit actief was in de gemeenteraad evenmin leidt tot een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, te meer aangezien zijn familie heden nog steeds zonder noemenswaardige problemen in Colombia woont;

(iii) waar verzoeker en zijn voormalige partner nog verwijzen naar het gewelddadig conflict in de regio van Catacumbo, dient te worden opgemerkt dat zij voor hun vertrek een half jaar tot een jaar woonden in Cucuta, wat buiten de regio Catacumbo is gelegen en dat niet kan worden ingezien waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar Cucuta.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.6.6. Algemene overwegingen

- De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens het opnieuw verwijzen naar de door hem voorgelegde stukken in de loop van de administratieve procedure en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal in dit verband, geen enkel concreet en valabel verweer bijbrengt om de pertinente motivering van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde attest van relatiecoach E. K. van 26 mei 2025 (stuk 3) en opnieuw bijgevoegd bij de aanvullende nota van 6 oktober 2025 (stuk 1) kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.5.1.

De kopie van zijn Colombiaanse identiteitskaart (aanvullende nota 6 oktober 2025, stuk 2) werd reeds voorgelegd op 31 juli 2024 en toont hoogstens verzoekers identiteit en nationaliteit aan, dewelke in casu niet wordt betwist.

Wat betreft de stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 7 oktober 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 14) voegt, stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een verklaring van verzoeker zelf bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Verder betreffen het volgens de inventaris opgenomen bij deze aanvullende nota algemene informatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.6.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar het voordeel van de twijfel is in casu dan ook niet dienstig.

3.3.6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïmigreerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 30 september 2025 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er

werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p. 4) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander worden beoordeeld, waar verzoeker tot aan zijn vertrek uit Colombia woonde.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de veiligheidssituatie in Colombia problematisch is, wat niet wordt ontkend in bovenstaande analyse. Het bestaan van een gewapend conflict in het departement Norte de Santander brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Voorts wordt niet betwist dat de ELN sterk aanwezig is in bepaalde gebieden van Colombia, waaronder Norte de Santander, en er verantwoordelijk is voor criminele feiten als ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in dit gebied, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, noch dat hij specifiek zou worden geraakt door dit willekeurig geweld om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De Raad herneemt dat verzoeker niet aannemelijk maakt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vervolging. Waar hij aanvoert dat hij een verhoogd risico op reële schade loopt omwille van zijn seksuele geaardheid, kan hij niet worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien hoe zijn geaardheid kan bijdragen tot een verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het departement Norte de Santander, zijn regio van herkomst en bestemming, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET